

ساقی نامو

ساقیا، ڏي پري ڪو جام۔ شراب
ميٽجي جيئن وڃن گناه ثواب
اهڙي مٺي ڏي هن زماني ۾
دل ڳري ۽ هجي اکين ۾ آب۔

معرفت جو شراب ڏي ساقيا،
منهنجي ”مان مان“ وڃي رهان باقي۔
ان طرح پاڻ کان ڏي آزادي،
جو فنا مان ملي بقا باقي۔

ساقيا، ڏي شراب وحدت مان،
جي ڏسان ڪنهن ڏي مان ته عبرت سان،
سير مون کي ڪرائي ڪثرت جو،
بيخودي بخش بحر۔ حيرت کان۔

ساقيا، هي شراب ڪين ڪبي
تنهنجي وحدت جي مٺي ملي مون کي،
ذوق ۽ شوق جو پيالو ڀرم،
پنهنجي درگاه جي ڪٽي کي ڏي۔

ساقيا، ٽوڙ قيد۔ هستيءَ کي،
اڻ شب و روز مون ڏي مستيءَ کي۔

بيخبر ڪر ٻنهي جهانن کان،
ڪڍ بلندي کي توڙي پستي کي.

زندگي ٿي خراب، اي ساقِي،
ٿيو نه حاصل شراب، اي ساقِي،
عشق جي مٿي بغير جا گذري،
هتي حياتي عذاب اي ساقِي.

بيخودي جو شراب ڏي ساقِي،
خود نمائي کي ڪر پري ساقِي،
نيڪ يا بد بڻاءُ جيئن چاهين،
پنهنجي در جي غلام کي ساقِي.

جام مٿي جو پيار اي جاني،
دور ڪر دل جي هي پريشاني،
عمر گذري پڻ ٿيس ساقِي،
رات ڏينهن آهي بس پشيماني.

ڏي نه ساقِي شراب انگوري،
آهي ان کان اسان کي صد دوري،
لازوال آهي جام وحدت جو،
جنهن جي پيتي وڃي ٿي مهجوري.

ڏي ڪو مستي جو حال اي ساقِي،
دور ٿئي ڦيل و ڦال اي ساقِي،
هي وظيفا ۽ ورد ڪين ڪين،
گهرجي تنهنجو خيال اي ساقِي.

مون کي شيشي جي جام ۾ مٿي ڏي،

دم ۾ ساقي هي درد چڻڻ لاهي،
پيل "برائين جي ماءُ" چئي زاهد،
سج نظر ڪين ايندو انڌي کي.

ساقيا، ڪول پنهنجو منڃانو،
ڏي پري مون کي منهنجو پٺمانو،
مست بيخود ٿيان شراب چڪي
هوڏ هٿ کان وڃان ٿي بيگانو.

ساقيا، مون کي بڻائي رازدار
ڪر خدا را خود نمائي کان به ڌار،
سڀ ڪو پيل بيدين ۽ ملحد سڏي،
آهي دو عالم ۾ عاشق آشڪار.

ساقيا! اڃ عید ڪئي آهي اسان،
پنهنجو نالو پيش ٿيو ان جي اڳيان،
حاضري ٿي جنهن جي سا دل ٿي قبول،
عارفن مون کي ٻڌايو هي بيان.

ساقيا، ڏي ان جي رمزن جو پتو،
جيڪو وانهڙو فنا جڳ مان ٿيو،
هڪ ۾ هڪ بڻجي هميشه هو رهيو،
ڄاڻندڙ هڪ جي عيوض ڄاتو نه ٿيو.

ساقيا هن عشق کان آگاه ڪر،
سور سان ۽ سوز سان همراھ ڪر،
بيڪس آهيان تنهنجي آڏو حال ڏس،
درد ۽ الفت جي مون کي شاه ڪر.

ساقيا، ڪر مات منهنجو ننگ نام،
مهر مان مون کي پري ڏي مٺي جو جام،
بن جهانن ۾ رهاڻ جيئن مست ٿي،
غرق ڪر وحدت جي وادي ۾ مدام.

ساقيا، ڏي جام مٺي جو پُر ڪري،
جنهن جي خوشبو سان طبيعت تر ٿي،
يار جي دوري جو درد آهي گهڻو،
شمع جهڙي ديد سان دلبر ملي.

ات هينئر محفل ۾ هل ساقِي ستور،
گل جي موسم آهي ڇڏ سستي سگهو،
هڪ مٿان ٻيو جام مٺي گلغام جو،
ڪيترو هن مند ۾ ڏئي ٿو مزو.

ٿي نه ساقِي محتسب کان خوفناڪ،
مٺي مثل دل کي ڪندي ڇا ٺيڪ ناڪ،
ڏي پيالو زندگي جي آب مان،
جيئن رهاڻ زنده هميشه زير-خاڪ.

جام مٺي جو ساقيا پڌرو پيار،
زاهدن واري ربا کان آهي عار،
ڪوڙ يا ٻئي جي پچر کان مٺي پلي،
پنهنجو منهن مٽخاني ڏي ڪر اشڪار.